

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa J.B.

przeciwko Skarbowi Państwa - Izbie Administracji Skarbowej we Wrocławiu

o ustalenie istnienia stosunku służby, ewentualnie przywrócenie do służby,

odszkodowanie w związku z niezgodnym z prawem zwolnieniem ze służby,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 29

października 2025 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego we

Wrocławiu

z dnia 17 października 2024 r., sygn. akt VIII Pa 102/24,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 240 zł (dwieście czterdzieści) z odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 października 2024 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił apelację Skarbu Państwa - Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 18 marca 2024 r. w sprawie o ustalenie istnienia stosunku służby, ewentualnie przywrócenie do służby, odszkodowanie w związku z niezgodnym z prawem zwolnieniem ze służby.

Sąd Rejonowy zasądził od strony pozwanej Skarbu Państwa - Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu na rzecz powoda J.B. 18.634,20 zł tytułem odszkodowania w związku z niezgodnym z prawem zwolnieniem ze służby. Sąd Rejonowy podkreślił, że stan faktyczny zaistniały w sprawie był w dużej mierze bezsporny, w szczególności co do tego, że powód dotychczas pełniący służbę jako funkcjonariusz otrzymał od strony pozwanej propozycję zatrudnienia na podstawie stosunku pracy, którą przyjął. Powód chciał kontynuować służbę. Analiza zeznań świadków oraz zgromadzonych w sprawie dokumentów pozwoliła Sądowi Rejonowemu na konstatację, iż proces oraz kryteria doboru osób, którym złożono propozycję służby lub pracy nie zostały sformułowane przez pozwaną w taki sposób, by uznać je za obiektywne i weryfikowalne. W ocenie sądu pozwana nie stworzyła żadnej procedury i nie była prowadzona żadna dokumentacja, na podstawie której dokonano oceny poszczególnych funkcjonariuszy, w tym powoda. Decyzja o złożeniu określonej propozycji winna poddawać się weryfikacji mimo określonych ustawą ogólnych przesłanek. Tylko ustalenie rzeczywistych przyczyn wyboru wobec konkretnego funkcjonariusza danego ustawowego rozwiązania (zaoferowania zatrudnienia, a nie kontynuacji pełnienia służby) gwarantuje możliwość dokonania sądowej kontroli tego, czy organ w sposób zgodny z ustawowymi przesłankami, a nie dowolny i autorytarny, zróżnicował sytuację prawną funkcjonariuszy celno-skarbowych w kontekście zasady równego dostępu do służby publicznej, określonej w art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd Rejonowy podniósł, że w treści propozycji organ winien w sposób przejrzysty, jawny i transparentny wykazać, że przy składaniu propozycji nowych warunków służby zastosował kryteria z art. 165 ust. 7 PwKAS i w jaki sposób znalazły one odniesienie wobec powoda. Reasumując powyższe rozważania Sąd pierwszej instancji wskazał, że postępowanie strony pozwanej wobec powoda należy uznać za niezgodne z prawem i niepodlegające ochronie prawnej i w związku z tym powodowi należne jest z tego tytułu żądane przez niego roszczenie. Sąd Rejonowy wskazał, że w wydawanych w ostatnim czasie orzeczeniach Sąd Najwyższy przesądził zarówno o prawnej możliwości przywrócenia do służby funkcjonariusza zwolnionego przez złożenie tzw. propozycji pracy bez uzasadnienia przy zastosowaniu art. 184 uKAS per analogiam (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16

marca 2023 r., sygn. III PSKP 19/22), jak i zasądzenia odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem zwolnienia ze służby przy zastosowaniu odpowiednio przepisów kodeksu pracy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2023 r. sygn. akt I PSK 76/22). W ocenie Sądu Rejonowego sytuacja prawna powoda w niniejszej sprawie była zbliżona najbardziej do wypowiedzenia zmieniającego uregulowanego w art. 42 k.p. W tym przypadku stosuje się odpowiednio przepisy o wypowiedzeniu umowy o pracę, a zatem do zasądzenia odszkodowania należy stosować przepisy art. 45 w zw. z art. 47¹ k.p. w zw. z art. 277 ustawy o KAS. Staż powoda u strony pozwanej uzasadniał zastosowanie względem niego trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia (art. 36 § 1 pkt 3 k.p.), co przesądziło o zasądzeniu na rzecz powoda J.B. odszkodowania na podstawie art. 45 § 2 k.p., to jest w wysokości odpowiadającej jego trzymiesięcznemu uposażeniu.

Sąd Okręgowy przyjął, iż Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił sytuację prawną powoda, któremu strona pozwana zaproponowała stosunek pracy, bez wskazania na piśmie kryteriów i przyczyn, którymi się kierowała wybierając osobę powoda do pozbawienia go stosunku służby. Sąd odwoławczy uznał, iż wszystkie zarzuty apelacji są chybione. W ocenie Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest prawidłowe, odpowiada przepisom prawa, w związku z czym oddalił apelację strony pozwanej jako bezzasadną. Za bezzasadny uznał między innymi zarzut strony pozwanej naruszenia art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 47¹ k.p. i art. 42 k.p. oraz art. 165 ust. 7 pwKAS, przez ich błędną wykładnię przyjmującą, że w treści propozycji pracy należało wykazać, że przy jej składaniu kierowano się przesłankami z art. 165 ust. 7 pwKAS. Jak bowiem konsekwentnie wskazuje Sąd Najwyższy w swoich kolejnych judykatach, tak właśnie powinno być - w treści uzasadnienia propozycji pracy organ powinien „w sposób przejrzysty, jawny i transparentny wykazać, że przy składaniu funkcjonariuszowi propozycji zastosował kryteria z art. 165 ust. 7 tej ustawy” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2024 r., II PSKP 9/23). Owe kryteria doboru funkcjonariusza do przedstawienia mu stosunku pracy i przyczyny tej decyzji powinny zostać przedłożone funkcjonariuszowi na piśmie - a nie miało to miejsca w odniesieniu do powoda.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu przepisów prawa materialnego: 1) art. 2 k.p., art. 5 k.p., art. 56 § 1 k.p. w zw. z art. 58 k.p. w zw. z art. 36 § 1 pkt 3

k.p., jak również art. 42 § 1 k.p. w zw. z art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 47¹ k.p. w zw. z art. 36 § 1 pkt 3 k.p. przez ich niewłaściwe zastosowanie do roszczeń związanych z administracyjnoprawnym stosunkiem służby, podczas gdy funkcjonariusz służby celnej nie jest pracownikiem (art. 2 k.p.), w związku z czym przy ocenie roszczeń związanych ze stosunkiem służby brak jest podstaw do stosowania przepisów Kodeksu pracy (czy to wprost, czy to przez analogię), zwłaszcza wobec zawarcia w pragmatyce służbowej regulacji służącej ochronie stosunku służbowego, w tym art. 184 ust. 3 uKAS określającego w sposób szczególny przesłanki, rodzaj oraz wysokość świadczeń pieniężnych przysługujących funkcjonariuszowi w przypadku niezgodnego z prawem zwolnienia ze służby, jak również wobec unormowania przepisami prawa roszczeń związanych z niezgodnym z prawem wydaniem lub niewydaniem decyzji administracyjnej (art. 417¹ § 2 i 3 k.c.); 2) art. 361 § 2 k.c. i art. 417 § 1 k.c. przez ich niewłaściwe niezastosowanie polegające na uwzględnieniu powództwa, podczas gdy w sprawie nie została wykazana przesłanka szkody oraz jej wysokości; 3) art. 165 ust. 7 ustawy z 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż niezgodność z prawem przedłożenia propozycji służby miałyby wynikać z posłużenia się pozaustawowym kryterium, z braku porównania wszystkich funkcjonariuszy oraz z braku uzasadnienia propozycji, podczas gdy rodzaj wykonywanych zadań (porównanie zadań wykonywanych dotychczas z zadaniami zaplanowanymi w ramach nowej struktury) wpisuje się przede wszystkim w przesłankę dotychczasowego przebiegu służby, a także w przesłankę posiadanych kwalifikacji, dokonywana ocena ma charakter indywidualny, a z przepisów nie wynika obowiązek uzasadnienia propozycji służby oraz możliwość pominięcia rzeczywistych przyczyn złożenia propozycji służby przedstawionych w toku procesu.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, albowiem w sprawie ujawniła się potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, dotycząca możliwości oceny roszczeń odszkodowawczych funkcjonariuszy celnych związanych z ustaniem stosunku służby (zwolnieniem z niej) w oparciu o analogicznie stosowane przepisy Kodeksu pracy: art. 56 § 1 k.p. w zw. z art. 58 k.p.

lub art. 42 § 1 k.p. i 45 § 1 k.p. w zw. z art. 47¹ k.p., przy czym:

a) za taką możliwością opowiedziały się Sądy wyrokujące w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy w Kielcach w wyroku z 28 października 2021 r., V Pa 80/20, w wyroku z 31 stycznia 2022 r., V Pa 84/20, a także Sąd Najwyższy w wyroku z 12 lutego 2024 r., II PSKP 9/23, w postanowieniu z 6 września 2023 r., I PSK 76/22, oraz w postanowieniu z 4 kwietnia 2024 r., I PSK 68/23 (o ile za trafne zostanie uznane stwierdzenie Sądu Okręgowego, wedle którego odmowa przyjęcia skarg kasacyjnych od powołanych wyroków Sądu Okręgowego w Kielcach stanowi wyraz aprobaty Sądu Najwyższego przyjętej w tych orzeczeniach wykładni i zastosowania norm kodeksu pracy do roszczeń ucywilnionych funkcjonariuszy celnych);

b) przeciwko stosowaniu tych przepisów do roszczeń ze stosunku służbowego wypowiedział się z natomiast Sąd Okręgowy we Wrocławiu w wyroku z 28 stycznia 2022 r., VIII Pa 84/21, w wyroku z 13 października 2022 r., VIII Pa 108/22, a także Sąd Najwyższy w wyroku z 9 kwietnia 2024 r., I PSKP 42/23, w wyroku z 17 stycznia 2024 r., I PSKP 29/23 (stanowisko o braku podstaw do stosowania przepisów Kodeksu pracy do roszczeń wywodzonych ze stosunku służby było wyrażane także na kanwie innych pragmatyk).

Sąd Najwyższy zważył:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (398⁹ § 1 k.p.c).

Odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie

doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151). Zauważyć należy, że o rzeczywistych rozbieżnościach w judykaturze można mówić tylko wówczas, gdy brak zgodności rozstrzygnięć dotyczy takich samych lub bardzo zbliżonych stanów faktycznych, co skarżący powinien wykazać (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17, LEX nr 2497710). Powołanie się na rozbieżności w orzecznictwie wymaga przytoczenia i poddania analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2018 r., III UK 123/17, LEX nr 2496319). Nie może być mowy o rozbieżności w orzecznictwie wtedy, gdy wprawdzie w pewnej fazie stosowania jakiegoś przepisu przez sądy, a zwłaszcza przez Sąd Najwyższy, doszło do rozchwiania wykładni albo wyraźnych różnic jurysdykcyjnych poświadczonych odmiennymi rozstrzygnięciami, jednak następnie - po wyjaśnieniu występujących kontrowersji i uzgodnieniu stanowisk - ugruntowany został pogląd, który uzyskał przewagę i ukształtował wykładnię oraz oparte na niej orzecznictwo, niewykazujące już później odchyłeń. Inaczej mówiąc, powoływanie się na rozbieżność w orzecznictwie sądów jako przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie może dotyczyć rozbieżności, która została już usunięta przez ukształtowanie się wyraźnej, umocnionej i stabilnej linii orzecniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016/2/29).

Problematyka roszczeń przysługujących funkcjonariuszowi Służby Celnej, który wskutek ukształtowania nowej struktury organizacyjnej (powołania Krajowej Administracji Skarbowej w miejsce Służby Celnej, administracji podatkowej i kontroli podatkowej) utracił swój status funkcjonariusza była wielokrotnie podejmowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 16 marca 2023, III PSKP 19/22, (OSNP 2023, nr 9, poz. 98) Sąd Najwyższy przyjął, że konsekwencją rozpoznawania tego rodzaju sprawy przez sąd powszechny jest

zakres jego uprawnień. Sąd pracy rozpoznaje sprawę merytorycznie i nie ogranicza się tylko do kontroli formalnej czynności organu, mocą których dokonano "ucywilnienia" stosunku służbowego funkcjonariusza. Zatem sąd powszechny orzeka co do istoty sporu, a brak praktyki orzeczniczej na tym polu oraz brak wypracowanych standardów ochrony, obliuguje orzekające w sprawie sądy do poszukiwania (wypracowania) odpowiedniego wzorca.

Już w uchwale z dnia 23 stycznia 2019 r., III PZP 5/18 (OSNP 2019 nr 7, poz. 80; OSP 2021 nr 3, poz. 20, z glosą S. Driczńskiego) przesądzono, że art. 67 zdanie drugie k.p. ma zastosowanie, gdy wygaśnięcie stosunku pracy na podstawie art. 170 ust. 1 p.w. KAS prowadzi do naruszenia zasad współżycia społecznego, zakazu dyskryminacji lub zasady równego traktowania. Z kolei w wyroku z dnia 26 września 2019 r., III PK 126/18 (OSNP 2020 nr 8, poz. 79), Sąd Najwyższy przyjął, że pracownikowi, którego umowa o pracę wygasła na podstawie art. 51 ust. 7 pkt 3 ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. - przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa (Dz.U. z 2017 r., poz. 624), przysługuje odszkodowanie, jeżeli niezłożenie mu propozycji zatrudnienia zostanie zakwalifikowane jako przejaw nierównego traktowania lub dyskryminacji (art. 67 w związku z art. 56 § 1 k.p.). W powołanym orzeczeniu Sąd Najwyższy bardzo wyraźnie zwrócił uwagę na „niezborność konstrukcyjną wygaśnięcia umowy o pracę” przyjętego w przepisach wprowadzających ustawę o KOWR (zawierających unormowania analogiczne do p.w. KAS). W postanowieniu Sądu Najwyższego z 4 lutego 2021 r., II PSKP 6/21 (LEX nr 3117767) podkreślono, że o ile możliwe jest przekształcenie tego samego stosunku prawnego przez zmianę jego warunków i uznanie, że dochodzi do jego kontynuacji na zmienionych warunkach, o tyle nie ma możliwości kontynuacji administracyjnego stosunku prawnego przez zastąpienie go stosunkiem cywilnoprawnym. W konsekwencji zakończenie stosunku służbowego otwiera drogę do uznania żądania funkcjonariusza o przywrócenie do służby (zob. również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2023 r., I PSK 76/22, LEX nr 3604323). W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego w sprawie III PSKP 19/22, zauważone zostało, że w wyniku tej procedury funkcjonariusz, świadczący dotychczas pracę na podstawie stosunku służbowego - a zatem podstawy prawnej gwarantującej wysoką stabilność i pewność zatrudnienia - z dnia na dzień traci

swój status. Jednakże tylko pozornie skutek ten następuje z mocy prawa. W rzeczywistości jest uzależniony od woli podmiotu wskazanego w ustawie - Dyrektora Izby Administracji Skarbowej. Wobec tego pozostawienie tej czynności poza kontrolą sądową kłóci się z konstytucyjną gwarancją dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach (art. 60 Konstytucji). Jednakowe zasady, o których mowa w art. 60 Konstytucji RP obowiązują bowiem nie tylko osoby, które ubiegają się o przyjęcie do służby publicznej, ale również osoby, które w niej pozostają i osoby, które są z niej wydalone (M. Florczak-Wątor [w:] Konstytucja RP, Tom 1, Komentarz do art. 1-86, red. L. Bosek, M. Safjan, Warszawa 2016). Ustawa zasadnicza nie dookreśla kryteriów dostępu, lecz czyni to art. 165 ust. 7 p.w. KAS, wskazując jednoznacznie, że wówczas uwzględnia się: posiadane kwalifikacje, przebieg dotychczasowej służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania funkcjonariusza. W ten sposób rysuje się pełna norma, która z jednej strony pozwala organom administracji skarbowej złożyć pisemną propozycję określającą nowe warunki zatrudnienia, z drugiej nie pozwala na swobodne (uznaniowe) dyspozycje w oderwaniu od ustawowych przesłanek.

W orzecznictwie wskazuje się, że przeniesienie szeregu osób z grona funkcjonariuszy w strefę prawa pracy, nie mogło być pozostawione (i nie jest) tylko w dyspozycji organów administracji skarbowej, bo wówczas ich działania nie podlegałyby kontroli w tak istotnej kwestii, jak ustanie jednego stosunku prawnego i powstanie nowego. Państwo co do zasady powinno wywiązywać się z przyjętych na siebie obowiązków (przyjęcie funkcjonariusza do służby), zaś potencjalne reformy prowadzące do utraty tego statusu muszą być transparentne i podejmowane z zachowaniem określonych procedur, które ustawodawca sam przewidział. Wszelkie wątpliwości na tym polu nie mogą być rozwiązywane bezrefleksyjnie. Stąd za słuszne należy uznać wszelkie czynności sądów obu instancji, podejmujących wysiłki na rzecz poszukiwania innej metody wykładni spornych przepisów. Dlatego uprawnione - i niezbędne - staje się przełamanie językowej wykładni prawa, co znaczy, że nawet, gdy jej rezultaty są jasne, ale pozostają w zasadniczej sprzeczności z hierarchią wartości systemu prawa, dopuszczalne staje się wykorzystanie innych metod wykładni prawa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2023 r., III PSKP 31/22, OSNP 2024, nr 11, poz. 104;

powołany wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2023 r., III PSKP 19/22).

Stanowisko Sądu Najwyższego w zakresie zastosowania norm Kodeksu pracy do roszczeń „ucywilnionych” funkcjonariuszy celnych jest zatem przesądzone w orzecznictwie (zob. również wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 listopada 2023, II PSKP 65/22, nepubl.; z dnia 6 grudnia 2023, II PSKP 31/22, LEX nr 3645256.; z dnia 27 stycznia 2021, II PSKP 4/21, LEX nr 311291; z dnia 19 maja 2021, II PSKP 34/21, nepubl.; z dnia 16 czerwca 2021 r., III PSKP 25/21, OSNP 2022, nr 3, poz. 24). Przeciwne poglądy mają charakter zdecydowany jednostkowy. Ponadto wskazane przez skarżącą dwa rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, stojące w opozycji do dominującego stanowiska i mające uzasadniać rozbieżność orzecznictwa, zostały wydane przez osoby powołane na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8.12.2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. W świetle uchwały połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNKW 2020, nr 2, poz. 7) – orzeczenia te zapadły zatem w sprawach rozpoznanych przez skład sądu sprzeczny z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. Zauważyć należy, że wskazana uchwała z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej (art. 87 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym), co powoduje, że każdy skład orzekający jest nią związany. Sąd Najwyższy uznaje również, że nie ma podstaw do twierdzenia, że skutki wynikające z uchwały składu połączonych Izb Sądu Najwyższego zostały zniwelowane wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20 (OTK-A 2020, poz. 61). Z kolei uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2025 r., III PZP 1/25, LEX nr 3919778 daje podstawy do uznania wskazanych przez skarżącą wyroków za niebyłe (nieistniejące) z uwagi na wydanie ich przez Sąd niespełniający wymogów sądu z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE, art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.) i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. W tych

okolicznościach przywołane przez stronę pozwaną okoliczności nie mogą świadczyć o istnieniu rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[A.P.]

[a.ł.]